

altsaa for en 6—7 Uger siden. Hvis man nu havde gjort et virkelig Forsøg paa at føre Sagen igennem, vilde det have været muligt at have ladet den faae den Skjæbne, som alle almindelige Love, hvortil der knytter sig Bevillinger, faae. Det vilde saaledes være afhængigt af, hvorledes det vilde gaa med Finantsloven, om Loven havde faaet sin finantsielle Betydning eller ikke. Nu er man imidlertid ikke gaaet den Vej, og jeg har ment, at det var rigtig, at der fra et Medlem af Udvalget kom til at lyde en Protest her i Salen mod at gaa den Vej, og jeg har ment, at det var saameget rigtigere, som den Vej, man har vaalgt, er ikke at indsætte et Endringsforslag paa Finantsloven for næste Aar, for hvilket Aar den høitærede Minister har forlangt Beløbet, men at indsætte det paa Tillægsbevillingsloven for Aaret, før den høitærede Minister har ønsket at benytte disse Penge. Jeg er tilbøjelig til at tro, eller rettere sagt, jeg føler mig forvisset om, at det ikke vil være Ministeren muligt at benytte Beløbet inden Regnskabsaarets Udlob, saaledes at den høitærede Minister, naar der ikke findes nogen Bevilling paa næste Aars Finantslov, vil være henvist til selv at tage Pengene til næste Aar paa forventet Gjenbevilling. Vi have imidlertid ganske vist ved Behandlingen af Tillægsbevillingen en klar Fornemmelse af, at det er Noget, som Ministeren saaledes ikke uden videre kan gjøre, efterat selv Bevillinger, som man har den største Grund til at tro vilde blive givne, iaar ere blevne ham negtede; men her giver Thinget en bestemt, klar og tydelig Anvisning paa, at Ministeren skal gjøre noget Saadant, thi han kan ikke benytte de 200,000 Kr. inden 1ste Juli. Dette er en konstitutionel Urimelighed, som det ikke forekommer mig rigtig, at Folkethinget indlader sig paa; men dertil kommer endnu, at den Grund, hvorfor man har gjort noget Saadant, maa være den, at man frygter for Finantslovens Skjæbne. Det forekommer mig, at hvormegen Interesse man end maa have for en enkelt Lov, kan man dog ikke saaledes fremme den ad aldeles abnorm og extraordinær Vej, fordi man nærer Frygt for Finantslovens Skjæbne. Dette maa jo ligge udenfor Folkethingets almindelige principielle Betragtning; det maa vedtage en saadan Lov, og saa maa det, havde jeg nær sagt, blive Vor Herres Sag, hvorledes det saa gaar med Finantsloven bagefter. Hvis denne ikke kommer, eller hvis den ikke kommer til at foreligge paa regelmæssig Maade, saa skylbes det, at enten Folkethinget eller Landstinget eller Regjeringen ikke har gjort sin Pligt, at de forskellige Faktorer i Lovgivningsmagten ikke have gjort, hvad de skulde, for at stifte det, der er det væsentlige for hele det konstitutionelle Liv, nemlig Finantsloven, og saa maa denne Sag dele Skæbne med de andre. Jeg har i saa Henseende kun at holde mig til, hvad et saa øvet,

sikkert og erfarent Medlem som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) med stærke og klare Ord fremhævede her ved første Behandling. Jeg maa tilføje, at det forundrer mig i allerhøjeste Grad, at dette ærede Medlem nu er rede til at foreslaa, at denne Lov fremmes ad en ganske overordentlig extraordinær Vej, saaledes at den ikke alene ikke gjøres afhængig af Finantsloven, af hvilken han med kraftige Ord forlangte, at den skulde gjøres afhængig, men endogsaa sættes ind paa Tillægsbevillingen, for at den kunde blive fremmet særlic. Jeg kan jo i og for sig ikke Andet end være i højeste Grad tilfreds, fordi jeg, der hører til en anden Side af Salen end det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, ser, at han saaledes ganske har skiftet Holdning og Stemning i hele denne Sag. Jeg har liggende her for mig Forhandlingerne fra 1ste Behandling, og det er virkelig ganske interessant saaledes at tage enkelte Ytringer af det ærede Medlem frem. Det ærede Medlem siger saaledes, at han har gjort denne Sag til Gjenstand for alvorlig Overveelse, og denne Overveelses Resultat har han ikke Grund til at forandre, han maa modsætte sig, at man saaledes piller enkelte Stykker af finantsielle Bevillinger ud, for at fremme en Sag for lokale Interessers Skyld eller endogsaa for de almene Interessers Skyld, han ønsker ikke paa nogen Maade Loven om Frederikshavn's Havn uden i Forbindelse med Finantsloven, saa skal det være ham i overordentlig Grad kjært at faae den, men ellers ikke. Det gjentager han den ene Gang efter den anden med saa stærke Ord, at jeg ikke synes, man kan tage feil af, at han har indtaget en aldeles klar og sikker Stilling her. Det har han nu imidlertid forvundet, og slutter sig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holslein). Der kunde herved paa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds med Rette anvendes det Samme, som han sagde om det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, at det forundrede ham særdeles meget og tillige interesserede ham i høj Grad at høre, hvad dette ærede Medlem førte frem, efter at han saaledes havde skiftet Standpunkt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har imidlertid her stillet sig noget klarere, han maa vel i det Hele taget kunne kaldes en Opportunist af første Rang, idet han har holdt sig alle Bagdøre aabne, for ved denne Leilighed at kunne indtage den Stilling, som han fandt mest passende; men han har imidlertid, forekommer det mig, paa ethvert Punkt alligevel hævedet, at den maatte ind paa Finantsloven, og som den ikke der, maatte man sørge for, at Loven selv blev en lille Finantslov, affuat ligesom i sin Tid Loven om Anskaffelse af Jeltstjæts, og vilde man ikke have det, kunde man tænke sig andre Maader; han endte med at sige: Udvalget kan jo foreslaa,